

Друзі за листуванням

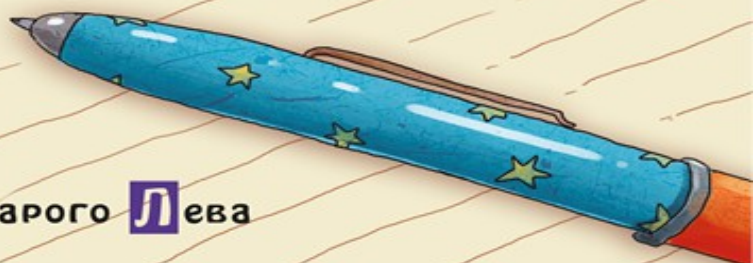
Про книгу

У далекій заокеанській країні, в англомовному таборі для дітей з усього світу українська дівчинка Ксеня знаходить собі вірного друга Еріка – американського хлопчика, з яким, виявляється, так багато спільного, так легко і радісно, що взагалі не хочеться розлучатись. Але канікули не можуть тривати вічно. І чим наповнити розлуку? Хіба що листами.

класні історії

Оксана Лушевська

ДРУЗІ за ЛИСТУВАННЯМ

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Анотація

У далекій заокеанській країні, в англомовному таборі для дітей з усього світу українська дівчинка Ксеня знаходить собі вірного друга Еріка — американського хлопчика, з яким, виявляється, так багато спільного, так легко і радісно, що взагалі не хочеться розлучатись. Але канікули не можуть тривати вічно. І чим наповнити розлуку? Хіба що листами.

ISBN 978-966-2909-72-2

© Видавництво Старого Лева, 2011

Текст © Оксана Луцевська, 2011

Ілюстрації © Наталка Гайда, 2011

Розділ 1. Танцюй! Танцюй!

“Танцюй! Танцюй!” — долинуло з-за дверей. Дівчинка блискавкою зіскочила з ліжка і вибігла до вітальні. Мама стояла посеред кімнати і тримала в руках жовтий конверт, яким вертіла туди-сюди.

— Ксенечко, мушиш танцювати, — підморгнула, звертаючись до доньки. — Маєш листа! На твій вибір: самбу чи румбу!

Ксеня піднялася навшпиньки, кривляючись, зробила кілька па, але не витримала й кинулася відбирати листа.

— Ну, мам, ну давай же скоріше!

— Чого ж так поспішаєш? — далі глузувала матуся, але видно було, що вона щиро тішиться за доньку. — Думаєш, зумієш прочитати? Це ж ненависною англійською, яку ти так не хотіла вчити, ще й упиралася, наче віслючок! Пам’ятаєш?

— У-у-у, — протягла Ксеня, — годі вже! Давай листа! — І, відвоювавши законну здобич, метнулась до своєї кімнати. Там дівчинка вместилася зручно на ліжку, примружилася, як задоволене кошеня, і повільно провела по конверту долонею. Увімкнула торшер, дотяглася до ножиць й акуратно відрізала вужчий край цупкого прямокутника. На постіль злетіли кілька засушених пелюсток магнолії. Ксеня обережно їх зібрала та розмістила між сторінками хрестоматії із зарубіжної літератури, котру, ще звечора дочитавши, залишила на підлозі біля ліжка. Нарешті дістала згорнуті аркушики, розгорнула й занурилась у містерію англійського тексту.

Читала повільно, час від часу зупиняючись, щоб обдумати слова, котрі здавалися їй незнайомими, хоча на слух сприйнялись би набагато краще. Лист був написаний від руки,

нерівним почерком, подекуди навіть із закресленими незграбними фразами:

Моя дорога Ксеню!

Класно, що ти вигадала писати справжні листи замість електронних. Я декілька разів перебирав твої листівки. Мабуть, разів сто десять.

Навіть не знаю, що написати про себе.

Ну, ось на днях усією родиною їздили до міста Шарлот (пам'ятаєш, тато розповідав про місто королеви?) відвідати дядька Пітера та тітку Джоану. Я взяв геть усі твої листи із собою — дуже кортіло показати їм конверти із дивовижними марками з України. Ото вони дивувалися!

А який смачний пиріг спекла тітонька цього разу! З твоїми улюбленими кислими яблуками. І до нього подавала теплий сидр!

Що ще? О, хіба те, що наша команда таки виборола перемогу в бейсболі в цьому сезоні і ми всі поїдемо грати за національний кубок серед підлітків!

А бачила б ти Лолі! Цього разу вона очолювала команду підтримки. Дівчата танцювали під запальну українську музику, що ти подарувала Лолі на прощання.

Після матчу нам вручили ~~приси~~ медалі й замовили піцу, чіпси, морозиво та колу. Наївшись від пуза, ми разом із батьками поїхали додому. Ось такі в мене справи...

По дорозі додому ми проїжджали повз узбережжя. Океан нині зовсім не такий, як улітку. Натомість сірий і грізний. Проте люди таки бродять уздовж набережної, вигулюючи собак. Пан Лео, у картатому картузику, вигулював нашого улюбленого вуханя — басета Туті. Той все намагався упіймати горластого баклана, але вуха заважали.

А хвилі які були! Не хвилі, а гори! Я думаю, що вони тобі б не дуже сподобалися. Однак до листа додаю кілька світлин, аби

Дівчинка згорнула листа. Дістала дві невеликі світлини. Здалося, від них запахло солоним океаном та великими сивими хвилями з пухким шумовинням. Акуратно вклала аркуші й світлини назад у конверт. Встала з ліжка, підійшла до полиці, дістала розкішну океанську мушлю й приклала її до вуха. “Ш-ш-ш-ш-ш-ш!” — зашуміли в голові спогади, накочуючись один на одного й розбиваючись, ніби хвилі, на яскраві незабутні фрагменти.

Ксеня зібралася до школи дуже швидко. За хвилину зібгала в жмут неслухняне русяве волосся, глянула на мить у дзеркало: рум'яні щічки, карі очка, що аж виблискують від радості, лиш невисока та й тонка, як билинка. “Ото б підрости!” — промайнуло. Але перейматись дурницями не було коли. Кортіло скоріше потрапити до школи, щоб поділитися новиною з подружкою.

Оленка, як і Ксеня, також серйозно займалась вивченням іноземних мов і намагалася листуватись із ровесниками з різних країн: і з Німеччини, і з Англії, і з Канади. Однак, на відміну від Ксені, ще ніколи не бувала за кордоном, і все мріяла, що одного дня хтось із друзів таки запросить її до себе погостювати.

Ксеня вкинула до наплічника жовтий конверт і вийшла в коридор, де вже чекали зібрані батьки.

— І що пишуть? Може, поділишся новинами? Тато сьогодні має трохи часу, тож підвезе нас: тебе в школу, мене на роботу... — зацікавлено допитувалась мама.

— Ні, ні, і ще раз ні! Та-єм-ни-ця! — проспівала дівчинка. — От коли від Лолі лист прийде, тоді сама вам прочитаю!

— А чому від Еріка не можна?

— Мам, то ж особисте! А особисте, ти сама казала, варто носити біля серця й менше про те говорити. Раптом хто зурочить?! — розсміялася Ксеня.

— Так я ж не зурочу, — трохи ображено відповіла мама, але Ксеня вже занурилась у свої думки. Загалом, вона всім ділилася з матусею, але зараз не хотілося нічого говорити. Хотілося просто їхати в авто — і згадувати, згадувати, згадувати...

Розділ 2. Ворог № 1: хроніка боротьби

Ксеня не любила вчитися. От малювати — то інша справа! Але її тітонька Віра, мамина сестра, викладала англійську мову в школі-інтернаті і вважалася однією з найповажніших викладачок у місті. Охочих підучитись у неї правильної вимови було безліч. І хоча Ксеня вперто не хотіла до них належати, на те ніхто не зважав. Як було вирішено вже давно, мала обов'язково повинна вивчати іноземну мову, а то й кілька. Тому з четвертого класу тітонька Віра розпочала свої дошкульні уроки.

Як тільки Ксеня з'являлася на обрії, Віра Василівна пускала в хід привітання англійською й обговорення погоди та справ у школі. Якщо сідали за стіл, вона вказувала на різноманітні предмети та страви, просячи дівчинку повторити за нею кілька разів. Якщо йшли до саду, тітонька безупинно торочила назви рослин і дерев, що траплялися по дорозі. Коли ж Ксені кортіло щось розповісти, то Віра Василівна вимагала: “Розкажи все те ж саме, але цього разу англійською!” Ет, як не хотілося! Але доводилось.

Згодом така поведінка стала звичкою, а ще через два-три роки Ксеня не лише розмовляла при зустрічах з тітонькою винятково англійською, але й ходила до неї на окремі заняття. Як же пекельно тяжко давалися їй усі ті нові слова, правила, тексти... Проте наполегливість брала своє — і дівчинка вже й книжки читала, і листи писала, і тараторила вірші, знаючи їх на зубок.

Уроки англійської так би й залишались нав'язаним обов'язком, якби не один випадок. Щоліта до їхнього містечка приїздила група англійських вчителів, і вже вкотре вони організовували невеликий табір при церкві. Того літа дівчинка

мала нагоду туди потрапити. Яка там була атмосфера! Суцільне захоплення!

Дітей ще на початку зміни поділили на групи, але не за віком, а за знанням мови. І Ксені вдалося опинитися серед найсильніших. По-перше, це було дуже приємно. А по-друге, це означало не тільки в таборі забавлятися, але й ходити в туристичні походи.

Зазвичай заняття в “англійському таборі” проходили так: із самісінького ранку й до обідньої перерви вони читали Біблію, співали пісні, вчили вірші, після обіду грали в різні рухливі ігри, далі ж пили смачну шипучку й розходилися по домівках...

Проте одного разу Ксенин загін вирушив у похід до ставка смажити дивний зефір. Так-так, зефір! Ту смакоту із собою англійці привезли. Кілька білих м'яких пундиків нанизувалися на гілочку, мов справжнісінький шашлик, і смажилися на вогнищі. Але тримати потрібно було лише хвилинку, інакше зефіру — як і не було: розтанув і все. А смачний був! Вони сиділи на моріжку, співали пісні й розповідали цікаві та кумедні історії, обмінюючись не тільки “життєвим досвідом”, але й національними традиціями.

Того дня Ксеня зрозуміла, що цього всього могло б і не бути, якби вона не займалася так наполегливо мовою. І вона вперше відчула, що клята англійська їй подобається. Трошки...

Ті два тижні в таборі пролетіли швидко і яскраво, а найголовніше — додали впевненості, що Ксеня може спілкуватися чужою мовою: вона розуміє справжніх англійців і вони розуміють її. Ба більше! Її хвалили й за вимову і за багатий запас слів. Чужа, страшна, незрозуміла мова (“жахливий ворог номер один”) перестала бути страшною й незрозумілою, отже, перестала бути ворогом. А нова подруга Лінзі, від'їжджаючи, подарувала книжку — і дівчинка (з тітоньчиною допомогою) прочитала ту до останньої сторінки.

Восени ж Ксеня не пішла до своєї звичної школи. Батьки, окрилені успіхами доньки, відіслали її до ліцею з поглибленим вивченням англійської мови.

— О, тільки не це! Тільки не нова школа! — скімлила перед батьками Ксеня, мов цуценя. — У мене ж там, у моєму класі, найкращі друзі лишилися!

— Знаю, розумію... — погоджувалася мама. — Будеш бачитися з ними у дворі, у парку після уроків, на дозвіллі.

Проте чи був час гуляти по парку?! Навчання, навчання та знову ж навчання. Їй уже зовсім не хотілося вчитися. Англійська знову стала ворогом.

Але тепер дівчинка вдалася до активного протесту: то текст не перекладе, то слова нові не вивчить. Учителі скаржилися батькам, деякі присоромлювали, вказуючи, що вона — племінниця найповажнішої вчительки іноземної мови в їхньому місті... Кілька двійок уже красувались у щоденнику, і кілька зауважень було виведено в ньому для уваги батьків.

І тоді в ситуацію втрутилася тітонька Віра. Вона довго розмовляла з сестрою на кухні, усе сперечаючись, але вердикт винесли такий: “Ксеня повертається до своєї школи. Натомість двічі на тиждень вона знову має приходити на заняття до тітки. Крапка!”

За кілька днів усе знову налагодилося.

Невдовзі по тій пригоді розпочалася важлива пора: час не тільки збирання останньої городини, але й визнання найкращих учнів у школах — для поїздки на обласні олімпіади з різних предметів.

Ті олімпіади чомусь дуже подобалися вчителям, але страх як не подобалися учням. Ну хто бажав, замість прогулянки по барвистому осінньому листі, сидіти з книжками?!

Ксеня знала, що кому-кому, а їй вже точно не пофортунить відкрутитися. І доведеться ще інтенсивніше готуватися, а потім

їхати та хвилюватись на тій клятій олімпіаді.

— Що б таке придумати? — скаржилась вона якось на перерві. — Слухай! — звернулась до Сашка, найвідомішого двієчника їхньої школи. — Ти ж у нас головний спеціаліст із витівок. Що б ти зробив на моєму місці?

— Та я б на твоє місце ніколи й не потрапив! Голова не вмістила б стільки інформації, — підморгнув той.

Та ні, я серйозно! Підкажи щось.

— Нахами вчителям. Вони будуть просто шоковані. Народ, уявляєте картинку, — звернувся до своїх побратимів-забіяк, — старанна Ксенька хамить вчителям! Або... ще кращу ідею придумав: пішли зі мною лупити з рогатки горобців під директорськими вікнами. А ти ще візьми камінчика, та й у вікно ненароком... — останні слова потонули в загальному реготі.

— Дурний ти, і поради в тебе дурнувати, — набундючилася дівчинка.

— Теж знайшла в кого поради питати, — виховувала потім Ксеню Оленка, коли вони, повертаючись зі школи додому, вирішили піти довшим шляхом через парк. — Тобі заздять через ту олімпіаду, а ти... Ет! — Оленка розчаровано махнула рукою й нагнулася, щоб підняти величезний яскраво-жовтий кленовий листок. — Не вмієш цінувати, що тобі дається...

Ксеня від несподіванки аж зупинилась:

Мені заздять? Хто? Чому?

— Багато хто. І я в тому числі! — Оленка теж зупинилась і відверто подивилась подрузі в очі. Ксеня розгубилась.

— Маячня якась... Ти? Заздриш? Мені? Через якусь дурну олімпіаду, яка мені сто років не потрібна, а потрібна вчителям та батькам, щоб вони могли мною пишатись! А мені жодного задоволення від того, а тільки вчи та вчи, ще й підкидають

нових завдань. Так ніби старих не достатньо! — Ксеня незчулася, як голос її перейшов на крик.

— Сонечко моє, — Оленка лагідно погладила її по плечу. — Ми всі бачимо, як ти багато й напружено працюєш. І повір, ми всі тобою дуже пишаємось. А про заздрість то я так, дурницю бовкнула. Просто приз переможцю олімпіади аж надто привабливий. Я б точно не відмовилась за нього попотіти, але ж не беруть...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ